

BIG MICK

van Beatle-chauffeur tot leider punkgroep Softies

(door Pieter Groenewold)

„Als we je nu eens helemaal in elkaar slaan, komen we dan in de krant”, was het eerste dat de leden van punkgroep The Softies me vroegen toen ik hen bij platenmaatschappij Basart tegen het lijf liep. „Nou”, zei ik, niet geheel onder de indruk, „eerder in het ziekenhuis”. Daar bleef het toen bij, maar toen dezer dagen hun debuutsingle „Suicide Pilot” nummer één in de punk-toptien kwam te staan, zocht ik de leider van de band op. Big Mick heet hij. Dat is geen nieuw produkt van Mac Donald, hoewel je er een stevige kluif aan zou hebben, want deze Engelsman dankt zijn naam aan zijn omvang. Voordat hij een paar maanden geleden in Nederland bleef steken had hij al een turbulent leven achter de rug. Paratrooper, student, folksinger, chauffeur van George Harrison, manager van The Damned en punkartiest. Nederlands spreekt hij ook al een beetje, „enough to be intellectuel”, maar het lijkt me beter zijn beperkte woordenschat hier niet weer te geven. Big Mick: „Ik ben geboren in Kenia. De eerste boerderij stond 35 kilometer verderop. Een zwarte wereld van Mau-Mau-vrijheidsstrijders. Mijn vader was militair met Kenia als thuisbasis. Veel heb ik hem niet gezien. Wat ik wel veel zag was bloed. Het gruwelijkste dat ik mij herinner is dat we in een busje op weg naar school langs de weg twee mannen zagen vechten. Met een machete sloeg de één het hoofd van de ander er af. Negen jaar was ik toen. De hele bus zat te kotsen. Het heeft me heel bewust gemaakt hoeveel en hoe weinig het leven betekent”. Toen Mick zestien was verhuisde het gezin naar Engeland. Hij tekende bij de Boys Service, een soort vooropleiding voor het „echte” leger. Paratrooper werd hij en, naar zijn zeggen, had

hij al 207 keer gesprongen voordat hij 18 jaar oud was. Toen sloeg het noodlot toe. Tijdens een grote vliegdemonstratie maakte de navigator van zijn toestel een kleine vergissing. De parachutisten sprongen iets te vroeg en 18 stuks belandden in de bomen, onder wie Mick. Hij lag behoorlijk in de vernieling, wat hem op 14 maanden ziekenhuis kwam te staan. Z'n gewicht verdubbelde terwijl hij daar lag en zo werd hij „Big Mick”.

Chauffeur

Big Mick: „Eigenlijk had ik graag internationaal sportman willen worden. In het leger deed ik erg veel aan waterpolo en rugby. Ik was drie jaar Engels kampioen discusswerpen. Verder speelde ik rugby in het nationale Engelse team. Dat was voorgoed voorbij. In Cambridge ben ik toen Engelse taal en literatuur gaan studeren. Drie jaar duurde dat. Ik haalde er mijn Bachelor of Arts (een graad). Tijdens mijn studie ben ik mij op drummen gaan toeleggen, iets wat ik al sinds mijn zesde jaar deed. In schoolbandjes speelden we soulmuziek en verder wat blues tijdens studio-sessies. Met mijn vader heb ik als kind veel gereisd. De halve wereld heb ik gezien. Dat beïnvloedt je leven. Van mijn moeders zijde ben ik Iers, wat mij een zeer bepaalde gevoeligheid geeft om deze ervaringen in teksten en gedichten uit te drukken”. „Tijdens die muziekperiode op school leerde ik veel mensen kennen. Ik kwam de muziekwereld binnen. Deed ook wat dingetjes met Sandy Shaw. Na mijn studie speelde ik wat in bandjes rond Londen. Maar ik kreeg toen erg veel problemen door mijn gewicht. Bij elke band waar ik solliciteerde werd ik afgewezen, omdat ik er niet „uit zag”. Mooie jongens wilden ze. Gelukkig heb ik mij toen geestelijk staande weten te houden”. „Toen kreeg ik een baan bij Apple, de

maatschappij van de Beatles. Boodschappenjongen voor het perscentrum. Een ander deel van mijn werk was het wegzetten van de auto's van bezoekers. Een beetje frustrerend, maar ook interessant. Ik zat in het vak, hè. Toen de chauffeur van George Harrison een ongeluk kreeg heb ik hem een paar weken rondgereden. Een rustige, introverte jongen. Wel enige wilde feestjes meegemaakt. Ik was erbij toen Who-drummer Keith Moon z'n Rolls Royce het zwembad inreed. Toen hij later dat huis verkocht heeft hij die auto in de prijs doorberekend. Die auto ligt nu nog in het zwembad. Helemaal gek, die gast”.

„Samen met een roadie van de Beatles ben ik nog opgepakt. We zaten boven in het Dorchester-hotel in Londen. Daar vulden we condooms met water die we dan uit het raam gooiden. Boven op twee agenten. Wel direct gearresteerd natuurlijk. Een tijdje later hebben we met wat jongens van Led Zeppelin een paar kleurenteevee's uit een hotel gegooit. Die dingen geven trouwens een aardige klap. De jongens zijn zo rijk dat ze dat soort dingen gaan doen. Anders gaat het toch maar naar de belasting”. „Bij Apple ben ik na een tijdje ontslagen. Als Ier houd ik van drinken. Whisky dus. En ook als Ier word ik aggressief wanneer ik drink. Dus kreeg ik ruzie met een boekhouder bij Apple die me een beetje zat te treiteren. Gevolg was een flinke klap die zijn neus brak en mij mijn baan kostte. Van Apple ging ik naar Orange, een muziekwinkel. In die tijd ben ik gitaar gaan leren spelen. Ik wilde op de voorgrond treden. Zingen wilde ik. Drie jaar lang toerde ik als folksinger door Engeland. In die tijd ben ik pas echt gaan zûpen. Dikker, dikker en dikker werd ik en doodziek. Dagenlang ben je op reis. Een eenzaam leven. Alcolohist

werd ik. Na een maand of twee in het ziekenhuis gelegen te hebben moest ik opnieuw op pad. Ik werd een stuk serieuzer. Ik werkte in folkclubs omdat ik akoestische gitaar speelde, maar mijn teksten waren anders. Dus koos ik voor de elektrische gitaar”.

Manager

Tijdens die periode woonde Mick in de „Hope and Achor”, waar de wieg van de punk stond. Hier in Holland kon zo iets niet opkomen, volgens Mick, omdat we hier gewoon te veel geld hebben. Een punk zijn betekent dat je niets hebt. Mick had toen ook niet te veel en werd dus punk. Alle sterren van nu maakte hij er mee. The Damned, Sex Pistols, Stranglers en ga maar door. Via een baantje bij het platenlabel Stiff, werd hij manager van The Adverts, terwijl hij achter de knoppen zat bij Dr. Feelgood en Eddie en The Hot Rods.

Big Mick: „Tegen die tijd kreeg ik er kots genoeg van om naar anderen te kijken. Ik wilde het zelf doen. Dus begon ik The Softies in Londen. Samen met Rat Scabies en Captain Sensible van The Damned. We speelden, als zij niet met The Damned op hoefden te treden, of in hun eigen voorprogramma. Tijdens mijn vakantie in Nederland werd ik in Engeland min of meer bij een drugschandaal betrokken, waardoor ik voorlopig niet terug kon”.

„Overigens is dat nu opgelost. Onder-tussen was ik hier opnieuw begonnen met The Softies. Samen met twee Nederlandse musici, te weten Frank „N” Steiner en Thumper. Voorlopig blijf ik dus maar hier. Die twee knapen spelen uitstekend en hebben de juiste instelling. En dan zit onze platenmaatschappij natuurlijk ook hier, hè”.